

Tölgyfa sorsok...

Tölgyfa sorsok voltunk, de szú nem rágott,
Álltunk záporokat, vihar szele vágott.
Vérrel védtük népünk, s egy tündérországot,
Árnyatadtunk, rendet, biztonságot.
Szellemünk, emlékünk pici makkok lettek,
S szent makacssággal csirává ébredtek.
Csendőr-csirák, csöpp tölgyfa csemeték,
Egy-egy Isten-könnycsepp. Nektek ez is elég.
Mi pedig, vén tölgyfák, akik alig állunk,
Csúz híz ágainkon, gyötri karunk, vállunk,
Imaszárnyon Urunk színed elé szállunk.
Nem magunknak kérünk; nem érdemlünk sokat:
Csak még egyszer küld haza a kakastollasokat!

*v. Kiss Gábor
Csendőr főhadnagy*